

CO JE DUCH SVATÝ?

17.12.1959

Jeffersonville/Indiana, USA

Dnešní shromáždění se bude lišit ode všech ostatních, která zde míváme. Ve většině shromáždění klademe velkou váhu na modlitbu za nemocné a tělesné blaho. Ale dnes večer začínáme probuzení za uzdravení duše, ducha člověka.

Bude-li Pán chtít, budeme se za nemocné modlit v neděli ráno. Večerů v týdnu užijeme k tomu, abychom mluvili o věčných věcech týkajících se duše.

Je-li někdo uzdraven na těle, všichni se z toho těšíme, neboť je nám s určitostí ukázáno, že nás Bůh uzdravuje. Avšak jsou-li uzdravení dlouho na živu, pak možná zase onemocní a dokonce toutéž nemocí, ze které byli uzdraveni. To ovšem Boží uzdravení nezpochybňuje. Lékař může předepsat lék proti zápalu plic a dva dny po té, co byl pacient uznán za zdravého, zemře na recidivu. Ale je-li duše uzdravena, má v sobě život věčný.

Věřím, že se návrat Pána Ježíše přiblížil a to nás nutí všemožně usilovat o každou duši, o její přivedení do království Božího, a abychom byli zdravého ducha. Odvažují se říci, že nejnemocnější tělo, které znám, je Tělo Ježíše Krista. Duchovní Tělo Kristovo na zemi je velmi nemocné.

Nemáme v úmyslu vás zde prvního večera dlouho zdržovat. Vždyť již nyní nemají někteří naši milovaní přátelé kde sedět. Pomýšlíme na to, povede-li to tak Pán, abychom zde na tomto pozemku zřídili velký sborový sál.

Snažíme se naše sourozence přivést do lepšího obecenství s Kristem. To je naše úsilí. Dnes večer bych chtěl mluvit na téma: „Co je Duch svatý?“ Všichni víte, že tato kázání jsou zaznamenávána na zvukové pásky. Chtěli bychom říci ještě toto; v těchto shromážděních, která jsou zaměřena evangelizačně, jsou přítomni lidé z různých denominací a církví, kteří byli vyučováni v jejich vlastních názorech. Nic proti tomu nemám. Nikdy bych nechtěl být vinen tím, že bych zavadal příčinu k rozporům. Ve shromážděních, která se konají jinde, káži jedině velké biblické pravdy, kterým věří ti bratři, kteří má shromáždění podporují. Ale zde v kapli, bych chtěl kázat to, čemu my věříme. Proto bych byl rád, kdybyste případné otázky týkající se toho, čemu věříme, napsali na lístek. Těšilo by mě to a pokusil bych se vám to co nejlépe vysvětlit.

Víte, že každá církev má určité učení. Musíte mít něco, za co ručíte a čeho se držíte. Ale bez ohledu na to, jakého společenství jste příslušníkem – kdokoli je narozen z Ducha Božího, je mým bratrem a sestrou. V jiných věcech se můžeme lišit jako východ od západu, ale jsme bratři. Proti bratrovi bych nic nepodnikl, ale

chtěl bych mu být nápomocen, aby se dostal blíže ke Kristu, a chodil s Ním. Věřím, že každé pravé, skutečné dítě Boží, by pro mne udělalo to stejné.

Nechtěl bych toto shromáždění protahovat, ale přejdu rovnou k tématu a proto vás prosím, abyste za sebou spálili všechny mosty a dali do pořádku každý hřích. Míjíme to celým srdcem a svým životem. Přišli jsme sem proto, abychom naše duše připravili na příchod Pána.

Jak jsem se již zmínil, je možné, že říkám a učím někdy něco, co je v protikladu k tomu, čemu věří jiní. Nemám v úmyslu, vyvolávat rozpory. Jsme zde jen proto, abychom se připravili na příchod Pána. Jsou zde na návštěvě bratři z různých míst. Jsme rádi, že jsou v našem středu. Bezpochyby jsou mezi posluchači i lidé, kteří nejsou z tohoto města. Jsme rádi, že vás tu máme a vážíme si toho, že nás tak milujete a přicházíte, abyste tyto věci slyšeli. Dejž to Bůh, bratři a sestry, abyste si ve svých srdcích odnesli domů ty nejvzácnější Boží skvosty. To je má modlitba.

Co se týče této modlitebny, věřím, že sem přijdou někteří z nejlepších lidí na zemi. Neřekl jsem, všichni nejlepší lidé, řekl jsem, že někteří z nejvzácnějších lidí na zemi sem přijdou. Když ale chodím stále ze shromáždění do shromáždění, vidím v tomto sboru velikou nouzi. Je to bída. Jde o naplnění, posvěcení, o hlubší život a užší chození s Bohem. Slíbil jsem, že tato poselství budu přinášet tady. Jsme rádi, že máte s námi obecnství ve Slově Božím jak je učíme a přinášíme.

První tři večery na žádné téma nebudeme kázat, ale učit poselství ze Slova Božího. Neočekával bych od nikoho, aby dělal něco, co bych sám nebyl ochoten dělat. Tento týden byl pro mne celou Golgátou. Procházel jsem takovými hloubkami, že jsem myslel, že to nevydržím. Ale v plné odevzdanosti jsem svou vůli a všechno, co vím, odevzdal Pánu.

Jednou večer jsme zůstali s manželkou až do půlnoci vzhůru. Seděli jsme a mluvili s Pánem, Bible jsme měli otevřené. Oddávali jsme nanovo své životy Bohu pro celou službu. Byli jsme rozhodnuti vzdát se své vůle, každé negativní myšlenky a všeho ostatního a sloužit Pánu Ježíši. Důvěřuji, že máte stejný postoj a děláte totéž. Když jsme se tu dnes večer sešli, stojíme na svaté půdě, mezi lidmi, kteří se modlili a postili, kteří vše napravili a připravili se, aby od Boha něco přijali. Víím, že ti, kteří sem přišli lační, nepůjdou hladoví odtud. Bůh je nasytý chlebem života.

Dříve, než budeme číst z Jeho svaté Knihy, skloníme hlavy k modlitbě: Pane, na tomto místě jsme již dnes večer modlili. Tvé děti zpívaly Sionské chvalozpěvy. Jejich srdce bylo pozdviženo. Přišli jsme sem, abychom se Ti znovu oddali a klaněli se Ti z hloubi našich duší.

Pane, připomínáme Ti, co jsi řekl na hoře, když jsi učil Svě učedníky: „Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“ Pane, to jsi zaslíbil. Přicházíme lačníci a žíznící. Víme, že Svě zaslíbení splníš. Zatímco budeme otvírat Písmo svaté, abychom z něj četli, prosíme, aby Duch svatý Slovo vzal a vložil je do každého srdce. Kéž semeno hluboce zapadne a vydatnou vírou vzklíčí každé zaslíbení Slova Božího. Slyš nás, Pane, očisti nás a zkoušej. Je-li na nás něco nečistého, Pane, hřích, který jsme ještě nevyznali, něco, co není správné, zjev to nyní. Jsme ochotni to napravit, neboť poznáváme, že žijeme ve stínu opětého příchodu Pána Ježíše. Přišli jsme dnes večer do stínu Tvé spravedlnosti a prosíme o novou oddanost a posvěcení a naplnění Duchem svatým v našem životě. Vidíme, že oheň probuzení slábne. Dej, abychom přiložili nové palivo Slova, aby oheň vzplanul nanovo, tak, aby naše srdce byla plná horlivosti, Pane, posvět nás Svým drahým Slovem a Svou krví a Svou milostí, o to prosíme a Tobě samému vzdáváme chválu a dík. Vezmi z našich srdcí všechny předsudky. Očisti nás, Pane. Dej nám čisté srdce, čisté ruce a čisté myšlenky, abychom mohli večer co večer vcházet do Tvé svatyně s plesáním a byli naplněni Duchem svatým. O to prosíme ve jménu Ježíše a pro Něho. Amen!

Chtěl bych pak číst ze Sk. 7 a odpovědět na otázku: „Co je Duch svatý?“

Nic nezažene satana na útěk tak, jako Slovo Boží. Ježíš ho použil ve Svém velkém boji. Řekl: „Je psáno.“

Když jsem před krátkým časem cestoval, oslovil mne satan a řekl: „Víš, že člověk, kterého nazýváte Ježíš, byl ve svém čase pouze člověkem, jak je teď Billy Graham nebo Oral Roberts? Byl jen člověk, okolo něhož se shromáždilo několik lidí a ti říkali, že je velkým mužem. Postupně se stával stále větší a větší až byl jejich Bohem. To spočívalo na mužích, kteří Jej napřed viděli. Potom, co umřel to rozšířili po celé zemi.“

Myslel jsem si, jaký je to lhář. Když jsem pak odbočil do Grahamovi ulice, řekl jsem mu: „Satane, který mne takovýmto způsobem oslovuješ, chci se tě zeptat na několik věcí. Kdo to byl, či příchod židovští proroci oznamovali? Kdo byl pomazaný Mesiáš? Jeho život předpověděli tisíce let před tím, nežli přišel. Je psáno: „Byl počten mezi přestupníky.“ A stalo se to. ON byl raněn pro naše přestoupení, jak je psáno. Právě tak, že bude počítán k přestupníkům zákona a že Jeho hrob bude u bohatých a že třetího dne vstane z mrtvých. Toto všechno se s Ním stalo. Potom zaslíbil Ducha svatého a já Jej mám. Seber se a klid se odtud, neboť ve Slově Božím to stojí psáno a každé Slovo je pravda.“ Potom satan ustoupil. Opřete se mu Slovem. Tím se to stane. Slovu nemůže odporovat, neboť je inspirováno. Budu nyní číst ze Sk. 7:

Tedy řekl nejvyšší kněz: Jestliž to tak? Odpověděl Štěpán: Drazí otcové a bratři, slyšte. Bůh slávy se ukázal otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotámii, dříve, než bydlil v Cháran. A řekl jemu: Vyjdi ze země této a z příbuznosti své a pojď do země, kterou ti ukáži.

Tedy vyšel ze země Kaldejské, a usadil se v Cháran. A odtud, když umřel jeho otec, přestěhoval jej do země této, v kteréž bydlíte, ale nedal jemu dědictví v ní, šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl syna.

Mluvil pak Bůh takto: Bude símě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena a zle s ním budou nakládati za čtyřista let. Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, Já souditi budu, praví Bůh. A potom zase vyjdou a sloužiti Mi budou na tomto místě.

I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák Jákoba, a Jákob dvanácte patriarchů.

Na základě tohoto místa Pisma, bychom rádi pozorovali toto téma. Je to mimořádně důležité téma pro tento čas.

Co je Duch svatý? – Kdo je to?

Důvod, proč na toto téma hovořím v tomto pořadí je, že musíte vědět, co to znamená, jinak Ducha svatého nemůžete obdržet. Nemůžete Jej přijmout, ledaže uvěříte, že byl dán pro vás a pro vás tu je. Dále nemůžete vědět, zda jste Jej přijali, ledaže víte, jaké to přináší výsledky. Když víte, co to je, a pro koho to je, a jaké skutky se budou dít, když On přijde, tak poznáte, co máte, když to přijmete. Tím byste měli jistotu.

Dnes jsem mluvil s bratrem Jeffriesem. Řekl: „Chtěl bych být ve shromáždění již dnes večer, ale zítra tam budu určitě.“ Nevěděl, že toto shromáždění se bude konat dnes. Oznámili jsme to jenom zde. Někteří přátelé venku byli vyrozuměni, ale vždyť my přece zde nemáme moc místa.

V rozhovoru jsem řekl: „Bratře, kdybys mne poslal zapojit jeden z tvých naftových pramenů, nevěděl bych, jak to udělat. Možná, že bych to všechno vyhodil do povětří. Možná, že bych otočil nesprávným kohoutem, nebo spustil nesprávný motor.“ Musel bych vědět nejdříve, jak se to spouští, abych to mohl udělat.

Tak je to s přijetím Ducha svatého. Musíte vědět, za co prosíte, a jak to můžete obdržet a co to způsobí. Mohli bychom využít deseti týdnů, aniž bychom téma „Co je Duch svatý“ vyčerpali. Chci o tom mluvit každý večer, abyste získali přehled, a v následujícím večeru bychom mohli vidět, zda jsou zde ještě nezodpovězené otázky.

Kdo z vás ještě Ducha svatého nepřijal, není pokřtěn Duchem svatým? Zvedněte ruce, kdo víte, že tohle jste ještě neprožili. Podívejte se na ty ruce.

Chtěl bych nyní hovořit o tom, jakoby Duch svatý byl znamením, neboť je znamením. Poznáváme, že tato zaslíbení byla dána nám všem. Bůh dal zaslíbení Abrahamovi, že jej a jeho semeno požehná. Zaslíbení bylo dáno Abrahamovi a jeho semeni. Znamení patřilo lidu smlouvy.

Mezi křesťanem, který je naplněný Duchem svatým a křesťanem, který naplněný Duchem svatým není, je velký rozdíl. Budeme to pozorovat na základě Písma a přesně podle Písma to rozvedeme. Je mnoho těch, kdo vyznávají, že jsou křesťané, jestliže však tito křesťané ještě nebyli naplněni Duchem svatým, jsou teprve na cestě stát se pravými křesťany. Vyznávají to a věří tomu. Jsou na to zcela naladěni, ale Bůh jim ještě Ducha svatého nedal. Ještě s Bohem nedosáhli toho cíle, záležejícího v uznání Božím.

Bůh učinil smlouvu s Abrahamem, když ho povolal, což je symbol na to, když je věřící povolán. Poté, co byl Abraham povolán, vytáhl ze své země a odebral se k cizímu lidu do cizí země. To je zase symbol na to, když Bůh někoho volá, ten musí přestat se svou zlobou a dělat pokání z hříchů. Takový člověk se od zástupu, ve kterém žil odvrací, aby žil v jiném obecnství, mezi lidem jiného druhu. Když Bůh našel Abrahama věrným v zaslíbení, které dostal, potvrdil Bůh jeho víru tím, že mu dal znamení. Toto znamení byla obřízka. Obřízka je symbol na dílo Ducha svatého.

K veršům, které jsme četli ze Skutků, přečteme nyní verš 51:

Štěpán řekl: Tvrdostíjí a neobřezaného srdce a uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy.

Obřízka je symbol na Ducha svatého. Bůh dal Abrahamovi znamení obřízky, když Boha na základě zaslíbení přijal a šel do cizí země. Bylo to znamení a všichni potomci, jeho semeno, mělo mít toto znamení na těle, neboť to bylo poznávací znamení. Znamení obřízky je mělo oddělit od všech ostatních lidí. Totéž Bůh vykonává obřízkou srdce Duchem svatým. Je to znamení, jímž je Církev Boží oddělena od všech ostatních konfesí, ustanovení, náboženských směrů a denominací. Nacházejí se ještě v různých konfesích, ale patří k oddělenému lidu.

Jestliže s někým mluvím pár minut, mohu vám říci, přijal-li Ducha svatého nebo ne. To můžete zjistit i vy. Odděluje vás to. Jste znamenáni. Je to znamení. Duch svatý je znamení. Dítě, na kterém ve Starém zákoně ještě nebylo vykonáno znamení obřízky, což je předobrazem na Ducha svatého, bylo vyloučeno ze společenství lidu. Nemohlo mít obecnství se zbývajícím shromážděním, když nebylo obřezáno. Porovnejte to s dnešní dobou.

Odmítne-li někdo přijmout křest Duchem svatým, nemůže mít obecnství s těmi, kteří Ducha svatého přijali. Jinak to není možné. Musíte mít stejnou

přirozenost. Moje matka říkávala: „Ptáci stejně opeření létají pospolu.“ Je to staré, ale pravdivé přísloví. Vrány a holuby nevidíte nikdy spolu. Jejich zvyky, žádosti jsou rozdílné. Tak je to i se světem a pravým křesťanem, který zažil obřízku srdce. Obřízku bylo možné vykonávat jen na mužském pohlaví. Avšak vdaná žena byla částí muže a jeho obřízka platila i pro ni.

V 1. Tim. 2, 15 čteme:

Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře a v lásce a v posvěcení a v střednosti.

Víte, že když Anděl Páně mluvil k Sáře a ona se smála ve stanu za Ním, zeptal se: „Abrahame, kde je tvá žena Sára?“ Jak vůbec věděl, že má ženu? Když se Sára poselství Anděla ve stanu smála, byl by ji Bůh mohl na místě zabít, avšak nemohl jí nic udělat, aniž by ublížil Abrahamovi, neboť oni byli jedno tělo. Ona byla částí jeho samého, neboť „budou jedno tělo.“

Ježíš řekl: „Jako ve dnech Lota, tak bude ve dnech Syna člověka.“

Vzpomeňte si, tenkrát se znamení nestalo mezi těmi v Sodomě a Gomoře, v náboženském světě, ale mezi vyvolenými a vyvolanými. Abraham byl vyvolán. Slovo „církve“ znamená vyvolaný, oddělený. Jako se Abraham oddělil a přijal obřízku.

Obřízka v tomto čase záleží v obřezání srdce. Je to znamení. Před několika dny mi někdo řekl něco, co zní jako vtip, ale je to pravda. Jak jsem častokrát řekl: Na tomto místě se nesluší říkat něco lehkomyšlného. Byli jsme právě na západním pobřeží, kde přijal Ducha svatého jeden Němec. Šel radostně svou cestou. Když ušel kus cesty, zvedl ruce, mluvil jazyky, pak se dal do běhu a skákal a jásal. Tak se choval dokonce i v práci, až se ho jeho šéf zeptal: „Kde jsi byl?“ Řekl: „Určitě jsi byl mezi těmi snílky, jimž se uvolnily šrouby.“

Odpověděl: „Myslíš, že mají uvolněné šrouby?“

Řekl: „Ovšem.“

Odpověděl: „Dík buď Bohu za ty šrouby.“ Dále vysvětloval: „Víš, šrouby jsou velmi důležité. Drží pohromadě kupříkladu automobil. Když je z auta vyndáš, nezbude nic jiného, než hromada šrotu.“

Když na vás sestoupí Duch svatý, úplně se změníte. Svět vám již nebude rozumět. Obrátí se proti vám a nebude chtít mít s vámi nic společného. Narodili jste se do jiného světa. Stali jste se prostě cizinci. Odcizení mnohem více, než v nejbližších končinách africké džungle. Jste prostě jinými, když na vás sestoupil Duch svatý. Je to znamení. Znamení při lidech.

Nyní řeknete: „Bratře Branhame, znamení obřízky bylo dáno Abrahamovi a jeho synovi.“ (Řím. 4, 11) Dobře, to je pravda. Otevřme si Gal. 3, abychom viděli, v jaké spojitosti může být obřízka použita na ty z národů.

Čteme 16. verš:

Abrahamovi pak a jeho semení učiněna jsou zaslíbení. Nedí: a semenům, jako o mnohých, ale jako o jednom; a semenu tvému, jenž jest Kristus.

Kristus byl semeno Abrahamovo. Věříte tomu? Nyní přečteme verše 28–29:

Není Žid ani Řek, není slouha, ani svobodný, není muž, ani žena. Nebo všichni vy jedno jste v Kristu Ježíši. A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.

Jak se stanete semenem Abrahamovým? Když jsme v Kristu, jsme nazýváni semenem Abrahamovým. Co bylo míněno semenem Abrahamovým? Mohli bychom se podívat k Řím. 4 a jiným místům. Abraham nedostal zaslíbení teprve při obřízce, ale před obřízkou. Je vidět, že to byl jen symbol. Dosvědčuje to, že jeho víra byla uznána dříve, nežli se stala obřízka. Jsme-li v Kristu, jsme semenem Abrahamovým a dědici s Kristem. Proto je jedno, jestli jsme židé nebo pohané.

Semeno Abrahamovo má víru Abrahamovu a bere Boha za Jeho Slovo. Bez ohledu na to, jak obtížné se to může zdát, jak neobvykle jednáte, jak vás to dělá zvláštními, vezmete Boha za Jeho Slovo a nebudete dbát na všechny ty průvodní okolnosti. Abrahamovi bylo 75 let a Sáře 65 let, když vzal Boha za jeho Slovo a na všechno, co bylo v protikladu hleděl, jako by to neexistovalo. Co myslíte, jak o tom smýšleli lékaři v té době, jak o tom smýšleli lidé, když viděli 75 letého muže, jak chodí, oslavuje Boha a mluví o tom, že bude mít dítě se svou 65 letou ženou. Byla již přestárlá. Když máte Abrahamovu víru, budete jednat podivně.

Když jste obřezáni Duchem svatým, stane se s vámi totéž. Děláte něco, na co byste předtím nepomysleli. To způsobí, že vezmete zaslíbení Boží a věříte Mu. Tedy existuje zaslíbení, znamení a pečeť. Přečteme si hned v Ef. 4, 30. Jistě jste slyšeli mnoho lidí říkat různé věci, které považují za pečeť. Jiní zase říkají, že pečeť Boží záleží v tom, držet sabat. Jiní se zase odvolávají na členství v jistém jménu a domnívají se, že tím byli vpečetěni do království Božího. Ale Bible říká v Řím. 3, 4:

A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenání jste ke dni vykoupení.

Toto musím nyní s jistotou zakotvit. Prosím vás bratři, kteří určujete stanovy, poslouchajte v klidu. Všimli jste si, jaké doby se pečeť týká? Dokdy platí? Ne k příštímu probuzení, nebo až něco půjde obráceně, nýbrž „ke dni vykoupení“. Až do té doby jste zapečetěni. Duch svatý vás zapečetí ke dni vykoupení, kdy budete vzati vzhůru, abyste byli u Boha. Ne od jednoho probuzení

ke druhému, nýbrž od věku až na věky jste zapečetěni Duchem svatým. Duch svatý je pečeť Boží. Nalezli jste před Ním milost. ON vás miluje. ON vám věří a vtiskl vám Svoji pečeť. Co znamená pečeť? Pečeť vyjadřuje, že dílo je dokonáno. Amen! Bůh vás spasil, očistil a posvětil. Zalíbilo se Mu ve vás a zapečetil vás. Dokonal Svě dílo. Jste Jeho vlastnictví ke dni vašeho vykoupění. Něco, co je zapečetěno, je dokonáno. Duch svatý je tedy znamení. Tím se budeme zabývat někdy jindy a promluvíme si o tom, co mínil Pavel tím, když řekl: *A tak jazykové jsou na znamení ne těm, kteří věří, ale nevěřícím.* (1. Kor. 14, 22). Dejte pozor, v našem rozjímání je Duch svatý znamení. Míním, že Duch svatý je pečeť. Je to znamení, které Bůh dává Svým vyvoleným dětem. Kdo je odmítne, je vyloučen Jeho lidem; a přijmout je znamená, že svět a věci světa jsou za námi. Jste potom Bohem stvořeným dílem, a On na vás vložil pečeť Svěho uznání.

Pracoval jsem u železnice a pomáhal při nakládání vagonů. Když byl vagon naložen, přišel inspektor, aby zjistil, je-li vše pevně a pořádně naloženo. Nedal pečeť dříve, dokud nebylo všechno pevně a pořádně uloženo, aby náklad nebyl ohrožen nárazy. V tom je ta příčina. Jednoduše nebudeme zapečetěni, dokud se něco ještě volně povaluje. Když Inspektor prozkoumává váš život, hledí na to, zda si nepočínáme trochu volně: ledabylost při modlitbách, dáváme volný průchod hněvu, dáváme svobodu jazyku, který mluví o jiných. Tak nemůže nastat zapečetění. Máme-li ještě zavrženíhodné zvyklosti, jsou-li ošklivé věci a nečistota ještě v našem smýšlení, nemůže nastat zapečetění. Když On ale shledá, že je všechno urovnané, dá pečeť.

Nikdo nesmí porušit pečeť na zapečetěném vagonu nežli dorazí na místo určení. To je ono. „Nedotýkejte se Mých pomazaných a Mým prorokům nečiňte nic zlého, neboť pravím vám, lépe by bylo pro někoho, aby mu byl přivázán mlýnský kámen na krk a uvržen do moře, kde je nejhlubší, než aby pohoršil jednoho z těchto nejmenších, kteří jsou zapečetěni.“ Vidíte, co to znamená. Duch svatý je vaše jistota, On je vaše ochrana, On je váš svědek, On je vaše pečeť. Je to znamení, že jste na cestě do nebe. Nestaráte se o to, co říká ďábel, jste na cestě do nebe. Proč? Jste zapečetěni. ON vám to dal. Zapečetil vás do Svěho království. Jste na cestě ke slávě. Ať vanou větry, ať satan dělá, co chce, Bůh vás zapečetil ke dni vašeho vykoupění. Amen. To způsobil Duch svatý. Ó, měli byste po tom dychtít, vždyť bez Něho již nemůžete být. Zde by se dalo ještě velice mnoho říci. Jsem si ale jist, že víte, o čem mluvím.

Potom si ještě přečteme Jana 14. Miluji Slovo. Slovo je pravda. Nuže, Duch Boží, Duch svatý, je Duch Krista ve vás. Nežli budeme číst, chtěl bych ještě něco poznamenat. Co je tedy Duch svatý? Je pečeť. Co je Duch svatý? Smlouva. Co je

Duch svatý? Znamení. Co ještě je Duch svatý? Je to Duch Ježíše Krista ve vás. Ježíš řekl: „Maličko a svět Mne více neužít, ale vy Mne uvidíte, neboť Já budu s vámi, ano ve vás až do skonání světa.“

K čemu je Duch svatý ve Své Církvi? Proč On to tak zařídil? Toto je již téma pro zítřejší večer, ale otázka je, k jakému účelu přišel Duch svatý. Proč si učinil ve vás příbytek? Proč to učinil ve mně? Bylo to proto, aby dílo Boží pokračovalo. Ježíš řekl: „Vždycky činím to, co se líbí Mému Otci. Nepřišel jsem, abych činil Svou vůli, ale vůli toho, který Mne poslal. Otec, který Mne poslal, je ve Mně. A jako poslal Otec Mně, tak posílám Já vás.“ Otec Ho poslal a byl v Něm. Otci, který Ježíše poslal, se v Něm zalíbilo a působil skrze Něho. Ježíš, který vás posílá, jde s vámi a je ve vás, a když Duch, který byl v Ježíši Kristu, určoval způsob Jeho jednání, můžeme z toho poznat, co se stane, když bude v nás, neboť život je tentýž a nemůže se změnit. Osoby mohou být rozdílné, ale život nikdy nezmění Jeho podstatu, neboť On je Bůh.

Jan 14, 10-17:

Nevěříš, že Já v Otci a Otec ve Mně jest? Slova, které Já mluvím vám, sám od Sebe nemluvím, ale Otec ve Mně přebýváje, sám činí skutky. Věřte Mi, že Já jsem v Otci, a Otec ve Mně; jinak pro ty skutky samy věřte Mi! Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve Mne, skutky, které Já činím, i on činíti bude a větší nad ty činíti bude, nebo Já jdu k Otci Svému. A zač byste koli prosili ve jménu Mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. Budete-li zač prositi ve jménu Mém, Já učiním. Milujete-li Mne, přikázání Mých ostříhejte. A Já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, Jehož svět nemůže přijmouti. Nebo nevidí Ho, aniž Ho zná, ale vy znáte Jej, nebo u vás přebývá a ve vás bude.

Kdo je tento Duch? Co je Duch svatý? Je to Kristus ve vás, Utěšitel. To je Duch svatý. „Až přijde Utěšitel, bude činit totéž, co činil, když byl ve Mně. Budu prosit Otce, aby vám toho Utěšitele dal. Vy toho Utěšitele znáte, ale svět Jej nezná. Vy Jej znáte, neboť je s vámi,“ řekl Ježíš. Ale bude ve vás. Vidíte, to je Utěšitel.

„Nezůstavím vás sirotkú, přijdu zase k vám.“ Vidíte, to je Utěšitel – Kristus.

„Ještě maličko a svět Mne více nezřít, ale vy Mne užříte, nebo Já jsem živ i vy živi budete.“

Chtěl bych, abyste věděli, co On je. ON je pečeť, znamení, Utěšitel. Vidíte, co všechno On je. ON je dědictví Abrahamova semene.

Podívejme se, čím ještě Utěšitel je. Podle Jana 16, 7 je Obhájcem, Rádcem. Vy víte, jaký je úkol obhájce. Přečtěme si teď Jana 16 od 7. verše:

JÁ pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych Já odšel. Nebo neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; pakliže odejdu, pošli ho k vám. A on přijda, obviňovati bude svět z hřichu, a ze spravedlnosti, a ze soudu. Ž hřichu, zajisté, že nevěří ve Mne. A ze spravedlnosti, protože jdu k Otci a již více neužříte Mne. A ze soudu pak, protože kníže tohoto světa již jest odsouzeno.

Obhájce je popsán v 1. Jan. 2, 1-2:

Synáčekové moji, totoť vám píš, abyste nehřešili. Pakli by někdo zhřešil, obhájce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A onť jest oběť slitování za hříchy naše, ale i za všeho světa.

Co je Duch svatý? Je to Obhájce. Jaký má úkol? Přimlouvav se. Zastává milosrdenství. Stojí na vašem místě. Činí to, co vy činit nemůžete. Způsobil smíření za naše viny. Spravedlnost patří vám. Uzdravení patří vám. Je to váš život. Je to vaše vzkříšení. Je to vše, co Bůh pro vás má. Je vaší pomocí.

Mohli bychom jít do podrobností. Zastává nás, když jsme něco udělali z nevědomosti. I když jsme přijali Ducha svatého, dopouštíme se někdy nevědomě nějakého poklesku. Duch svatý se nás zastává. Je naší pomocí. Pomáhá nám. Je naším Obhájcem, který nás zastává. My sami sebe nezastáváme, je to Duch svatý, který nás zastává.

A tak i duch pomocen jest mdlobám našim. Neboť zač bychom se měli modlit, jakž by náleželo, nevíme, ale sám Duch prosí za nás lkánými nevypravitelnými. (Řím. 8, 25). To působí Duch svatý.

Jestliže do všeho šlápneme, podobá se naše chození chůzi malého dítěte. Chodíme ve světě plném hříchu, nástrah, plném všech těchto věcí, obklopeni nepřáteli. Tedy řeknete: „Bojím se vést křesťanský život. Bojím se na to přistoupit. Mám strach dělat to neb ono.“ Nebojte se! Máme pomocníka. Amen! Ó, On nám stojí po boku, je v nás Přimlůvcem. Pečeť, znamení, Duch života, Bůh nebes, Utěšitel, život, pomoc. Co je ještě? O tom bychom mohli hovořit několik hodin.

Je zaslíben i pro tyto poslední dny. ON je všechno, o čem jsme dnes večer hovořili. Pomoc, pečeť, zaslíbení a ještě deset tisíc věcí navíc. I nám v těchto posledních dnech platí toto zaslíbení. To všechno ve Starém zákoně neměli. Obdrželi toliko pečeť na svém těle jako důkaz, jako znamení, věřice, že to přijde. Chodili ve stínu Zákona a byli obřezáni na těle. Dnes nechodíme ve stínu Zákona, nýbrž v síle zmrtvýchvstání. Chodíme v síle Ducha, který je naší pravou pečetí, naším opravdovým Obhájcem, naším pravým Utěšitelem a naším znamením, že jsme se narodili shůry. Jsme zvláštním lidem, jednáme podivně, bereme Boha za Jeho Slovo a označujeme všechno, co se s Ním neshoduje za převrácené. Boží Slovo je správné. Vidíte, to působí Duch svatý. Chtěli byste to přijmout? Nechtěli byste to mít? Podívejme se, bylo-li to zaslíbeno. Přečteme si od proroka Izaiáš z 28. kapitoly od 8. verše. Podíváme se, co řekl Izaiáš asi před 2 700 lety. I o tom bychom mohli říci mnoho. Chceme jenom zjistit, zda bylo dáno Církvi zaslíbení a ve kterém čase se mělo objevit. V posledních dnech, až bude všechno zkažené. Slovo „v posledních dnech“ je v množném čísle. (Joel 3, 1 a Sk. 2, 17).

Neboť všechny stoly jsou plny vývratků a lejn až do posledního místa.

Zkoumejte a rozhlédněte se kolem a podívejte se, co najdete v těchto dnech. Lidé chodí k Večeři Páně. Podívejte se, co k tomu používají. Vezmou bílý chléb nebo šrotový chléb, rozlámou jej na malé kousky a podávají při Večeři, ačkoli to má být nekvašený chléb připravený rukama osoby Duchem svatým křtěné. Neboť je v tom symbolizován Kristus; a Kristus je čistý a svatý. Potom to rozdávají lidem, kteří kouří a pijí, kradou a lžou nebo něco podobného dělají, ale přitom patří ke sboru. Jak je to pomatené! Když to někdo přijímá v tomto stavu, jí a pije sám sobě odsouzení, protože nerozsuzuje Tělo Páně. Nevedete-li život tomu odpovídající, neměl by k tomu přistupovat. A když to nepřijímáte, ukazuje to, že vaše svědomí je obviněno.

„*Kdo nejí, nemá podíl na Mně,*“ řekl Ježíš, ale všechny stoly Páně jsou plny kalu. Nic již není čisté.

Není to obraz naší doby? Dále je v tom textu řečeno:

Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil k vyrozumívání naučení? Ždali odstaveným od mléka, odtrženým od prsí?

Kdo porozumí poznání?

Kdo chce učinit pravé učení srozumitelným?

Každý se odvolává na příslušnost k určitému směru víry, ale před Bohem to nic neznamená, jenom jiný stůl plný výkalů. Pro koho je možné učení udělat srozumitelným? A jaké učení? Snad metodistů, baptistů, presbyteriánů nebo letničních? Ne, nýbrž učení Bible. Komu je možno toto učení udělat srozumitelné?

Dávejte pozor! Snad dětem, které říkají: „Chodím do církve, ke které patřila již naše matka. Pochopte, bratři, nic proti tomu nemám. Je to v pořádku, ale poslyšte, vaše matka chodila ve světle oné doby. Vy se nacházíte v jiné době, v jiném světle.

Luther chodil ve světle své doby. Wesley dělal to stejné ve svém čase. Letniční zase chodili v jiném světle. Ale teď jsme pokročili dále v tomto čase. A kdyby přišla další generace, šla by dále, než my.

V době, kdy Luther učil ospravedlnění skrze víru, začalo to na široké základně. Stalo se to, aby lidé byli vyvedeni z katolicismu do protestantismu, do obecnství Slova Božího, do ospravedlnění skrze víru. Byla to široká základna, ale oni se nad to nedostali.

Potom přišlo probuzení za Johna Wesleye. Sféra již nesahala tak daleko. Přešlo se k posvěcení. Lidé vedli dobrý, čistý, svatý život. Posvěcení Slovem Božím měli radost ve svých srdcích. Zbavili se řady učení z doby Luthera.

Potom přišly letnice s křtem Ducha svatého, a sféra se opět zúžila, když lidé přijali Ducha svatého. Tak to je. Teď se to zužuje ještě více. Přešlo navrácení s dary Ducha Božího a s množstvím znamení a divů v Církvi, takže letniční církve byly

otřeseny a probuzeny. Co je to? Velmi jsme se přiblížili příchodu Pána Ježíše. Je to tentýž Duch, který působil v Něm, a nyní působí v Církví. Dělá totéž, co On, když byl na zemi. Od dob apoštolských to tak nikdy nebylo, až do tohoto času. Proč? Hledte, začalo to na široké základně a bylo to pořád užší a užší. Co to znamená? Jako se zmenšuje vaše ruka, když se přiblíží stínu, tak to bylo po věky s vyzářováním Krista. Co se stalo v čase Luthera a v čase Wesleye, bylo vyzářování Ježíše Krista.

Skončil čas Billyho Sundaye. I Dr. Whitney, jeden z posledních staré školy zemřel asi v 90 letech. Billy Sunday byl probuzenecký kazatel formálních církví svého času. Nebral si žádné servítky. Vstal a kázal: „Metodisté, baptisté, kazatelé atd., kdokoli jste, jděte do sebe a činite pokání.“ Nebral žádné ohledy. Byl to Billy Graham svého času.

Pozorujte, co se stalo v době, kdy měly probuzení formální církve. V kruzích plného evangelia měli své probuzení. Vystoupili bratři Bosworthové, Smith Wigglesworth, Dr. Price, Aimes McPherson, atd. Vidíte! Smith Wigglesworth jednoho večera zemřel a Dr. Price následujícího jitra. Příštích 24 hodin jsem byl na misijním poli. Teď se blíží můj konec. Přiblížíme se konci jiného věku.

Billy Sunday vystoupil po velkém probuzení Moodyho. Moody vystoupil po Knoxově probuzení. Knox vystoupil po Finneyovi. Finney po Wesleyovi. Wesley vystoupil po probuzení Lutherově. Tak se to dělo po věky. Jakmile končí probuzení, dá Bůh vyrazit novému a dává více světla a pohybuje se tímto způsobem vpřed.

Nyní jsme na konci tohoto času. Každý z těch mužů vyhlížel na konci svého času po příchodu Krista. Ale v jejich čase se ještě nenaplnilo, že by se navrátili Židé. Slyšíme o létajících talířích a všech těch věcech. Jsme v konečném čase. Oni věděli, že Církev má obdržet moc, kterou by se děly skutky Kristovy. Neboť čím blíže je skutečnost stínu, tím je jasnější obraz. Čím více vzdálíme skutečnost od od stínového obrazu, tím slabší je obraz.

Duch Boží působil ospravedlněním v době Luthera a posvěcením v době Wesleyho, křtem Duchem svatým mezi letničnými. Nyní v těchto dnech působí a dělá totéž, co konal, když byl v Kristu. Co je to?

Církev a Kristus se stali jedno, a jakmile vejde poslední úd, bude s jáсотem zdvižena do nebes. Vyjdou ti z doby Luthera a Wesleye. Ti první budou poslední a poslední budou první. Jsme v konečném čase. Slyšte, co činí Duch svatý. Duch svatý působí ospravedlněním. Světlo je jasnější. Duch svatý působí křtem Duchem svatým. Světlo zazáří ještě jasněji. Nyní působí Duch svatý navrácením, je osobně

přítomen a koná tytéž divy a znamení jako na počátku. Ó, čest! Budete mě beztak nazývat „Svatým blázínkem“. Můžete s tím začít hned.

Vracím se k místu Písma: Všechny stoly jsou plny lejn, takže není žádného místa čistého. Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali odstaveným od mléka, odtrženým od prsí? Ne, to nejde. ON hledá lidi, kteří jsou ochotni odvyknout mléku a požívat silnou potravu. Dále je řečeno v Iz. 28, 10:

Poněvadž měli naučení za naučením, zprávu za zprávou, zprávu za zprávou, trošku odtud, trošku odonud, avšak jakoby neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: „Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustálému, toť jest, pravím, odpočinutí.“ Ale nechťeli slyšeti.

Nesplnilo se o letnicích, co bylo předpověděno asi 700 let předtím? Tam se to splnilo. Někdo řekl, že je to zachovávaní sabatu. Neodmítám názor člověka nebo abych o tom mluvil povrchně, ale je řečeno, že sabat Boží je dnem odpočinku. Den odpočinutí přišel. Toto je odpočinutí. Jak stojí psáno, že unavení naleznou odpočinutí. To je ono. Amen. Jedno místo Bible patří k druhému. Zde je odpočinutí. Co je Duch svatý? Odpočinutí.

„Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a Já vám dám odpočinutí pro duše vaše.“

Co způsobí Ten, který ve vás přijme bydlení? Dá vám pokoj, je vašim znamením, vši pomoci. Najdete útěchu, vejdete do odpočinutí a budete zapečetěni. Stalo se to s vámi? Je to znamení. Svět ví, že se s vámi něco stalo. ON je vašim obhájcem. Stane-li se s vámi něco, ihned se vás zastává. Je to Duch Boží, žijící v Církvi podle předpovědi. Je to věčné odpočinutí.

Bůh stvořil svět a sedmého dne odpočinul. Osmý den byl zároveň opět první. Židům dal ve smlouvě určitý den pro určitý čas. Jeden den odpočívají a prvního dne zase začíná všechno znovu a pak opět odpočívají.

To ale není odpočinutí, o kterém mluvil Bůh. Když Bůh stvořil svět v šesti dnech, potom odpočinul. Přišel osmý den, ve kterém začal znovu. To všechno byl předobraz. To bylo přirovnání, jako měsíc a slunce. Když slunce vychází, nepotřebujeme již měsíc. Všimněte si, ve Zj. 12 čteme o ženě oděné sluncem, pod jejímiž nohami byl měsíc. Ó, mohli bychom projít Bibli od jednoho konce až k druhému.

Proč Bible říká v ep. k Žid. 4, 8:

„Nebo byt byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebyl by potom mluvil o jiném dni.“

Jaký den odpočinutí minul?

„Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a Já vám odpočinutí dám.“ To zažijeme, když k Němu přijdeme. Neboť v ep k Žid. 4, 10 je psáno:

„Nebo kdo vešel v odpočinutí Jeho, i on odpočinul od skutků svých, jako Bůh od Svých, když stvořil svět.“

Na jak dlouho jste tedy zapečetěni Duchem svatým? Až ke dni vykoupění. To je odpočinutí. Utěšitel, Obhájce, pečet, Osloboditel. Ó, to všechno mě přemáhá. Jsem tím požehnan.

Je to zaslíbeno pro nás, bratře Branham? Je to doloženo Biblií? Dobrá, přečteme si Joele, abychom viděli, co o tom bylo řečeno. Jak jsem vděčný za požehnané Slovo Boží. Milujete je? Nevím, kde bychom byli, kdybychom neměli Slovo Boží. Budeme číst z Joele 2, od verše 28, abychom viděli, co prorok vyslovil skrze Ducha skoro 800 let předtím.

I stane se potom, že vylejí Ducha Svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši a dcery vaše, starci vaši sny mítí budou a mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky a služebnice v těch dnech vylejí Ducha Svého, a ukáží zázraky na zemi i na nebi, krev a oheň a sloupy dýmové. Slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prvé, než přijde den Páně veliký a hrozný, avšak stane se, že kdožkoli by vyzýval jméno Páně, vysvobozen bude. (něm. Bible: Joel 3 od v. 1).

Všimli jste si, že se Petr ve Sk. 2 odvolává na tyto verše a říká:

Muži Židé a všichni, kteří bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď a ušima pozorujte slov mých. Jistě nejsou tito, jakž se domníváte, zpilí, poněvadž jest teprve třetí hodina na den. Ale totoť jest předpověděno skrze proroka Joele: A budeť v posledních dnech, (dí Bůh), vylejí z Ducha Svého na všeliké tělo.

Co je Duch svatý?

Pozorujme dále, je to zaslíbení pro věřící. Hned uvidíme, co Duch svatý působí a pro koho byl zaslíben, totiž věřícím. Otevřme si Luk. 24. Poslyšte poslední slova, která řekl Ježíš, nežli opustil tuto zemi. Tato slova mluvil ke Svým učedníkům, nežli vstoupil do slávy:

Aj, Já pošlu zaslíbení Otce Svého na vás. Vy pak čkejte ve městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí z výsosti.

Jaké to zaslíbení! Pečet, znamení, Utěšitel a všechno, o čem jsme již mluvili. JÁ pošlu zaslíbené dobro Mého Otce na vás. Jak i Izaiáš řekl: „*Žajikavými rty a jinými jazyky budu mluvit k tomuto národu.*“

Dám jim odpočinutí. Pošlu na ně, o čem mluvil Joel:

A stane se v posledních dnech, dí Bůh, že vylejí z Ducha Svého na ně.

Toto zaslíbení platí všem věřícím všech národů, počínaje Jeruzalémem. Semeno Abrahamovo je do této smlouvy pojato. Jeden každý z nich bude

zapečetěn. „*Vyleji Ducha Svého na ně. Čekajte v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti.*“

Duch svatý je moc z výsosti, ne moc od nějakého biskupa nebo církve, ale moc z výsosti. Jak tato moc přijde? Snad tím, že vstoupíte do nějaké církve? Vyzývám vás, abyste mi to dokázali, jestliže to tvrdíte. Přichází snad, když se stanete členem církve nebo kazatelovým pozdravem na přivítanou? Ne, nikdy! Jak přichází tato moc z výsosti?

Přečtěme si nyní ze Sk. 1, 8. Víte, že na Jidášovo místo byl zvolen někdo jiný. Zde stojí psáno:

Ale přijmete moc Ducha svatého a až na vás Duch svatý přijde, budete Mí svědkové i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaři, a až do posledních končin země.

Nejde o to, stát se členem v tomto sboru nebo v jiném. To v Bibli neexistovalo. To je lidské učení. Měli jste přijmout moc, když jste se stali kazatelem nebo když jste obdrželi akademické vzdělání nebo jste byli pokřtěni vodou nebo přijímáte prvně Večeři Páně? Ne, to jsou lidské sliby.

Poslechněme si, co stojí psáno v Bibli a co říká Ježíš: „*Přijmete moc, až na vás sestoupí Duch svatý.*“

Co je Duch svatý? Moc! „*Potom Mí budete svědkové i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaři, a až do končin země.*“ „*A to pověděv, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od jejich očí.*“

Nyní bychom si přečetli ve Sk. 2, jak se tato zaslíbení splnila:

„*A když přišel den padesátý, byli všichni jednomyslně spolu.*“

Přišel snad najednou kazatel nebo kněz od oltáře...? Ne!

„*I stal se rychle zvuk z nebe jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechen dům, kdež seděli.*“

Co je tedy Duch svatý? Vystrojení mocí Boží. Na to měli čekat. A stalo se to, když vytrvali. Všechno, co bylo prorokováno od času Mojžíše a v čase Abrahama a později, bylo splněno se slíbenými výsledky. Co je to? Zaslíbení pro Církev, pro věřící.

„*A naplnil všechen dům, kdež seděli, i ukázali se jim jazykové rozdělení jako oheň, kterýž se posadil na jednom každém z nich, i naplnění jsou všichni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvat.*“

Jak je tomu tedy? Je to závazné zaslíbení pro Církev. Jakmile byli naplněni, zažili zapečetění. Kolik je vás zde, kteří přijali Ducha svatého? Chtěl bych vidět vaše ruce. Více je těch, kteří Ducha svatého přijali, než těch, kteří jej dosud nepřijali. Chtěli bychom, abyste se mezi námi cítili dobře, bratři a sestry. Rozumějte tomu, co to znamená. Je to Duch Boží, který ve vás přebývá a působí

Boží skutky. Pokaždé, když Bůh vložil Svého Ducha do některého Svého služebníka, Svého proroka, učitele, apoštolů, byli světem odmítnuti. V každém věku byli odbývání jako blázni. Pavel řekl na svou obhajobu:

„Ale totoť před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců, věře všemu, cožkoli psáno jest v zákoně a v proročích.“

Podle cesty, kterou nazývají bludnou, a jiní označují za „uvolněné šrouby“ sloužíme Bohu našich otců. Jsem tak rád, když mohu říci, že k nim patřím. Ano, jsem rád, že mohu říci, že jsem jedním z nich.

Když na ně Duch svatý sestoupil, byli tak naplněni láskou, že měli všechno společné. Ó, jaké to bylo společenství. Někdy zpíváme píseň: „Ó, jaké to obecenství, ó, jaká božská radost...“ Nestarali se, svítí-li slunce nebo ne, nemodlili se za cestu okrášlenou květinami. Někteří mi řekli: „Bratře Branhame, chtěl bych přijmout Ducha svatého, zaručíš-li mi, že najdu olejové prameny.“ Jiní chtěli najít zlatý důl a stát se milionáři. Jsou lidé, kteří to učí, ale to učí lež. Takové věci Bůh nikdy nezaslíbil.

Když někdo přijal Ducha svatého, nestará se, i kdyby musel jít žebrat o chléb. To mu nevádí. Vždyť je na cestě do nebe. Zde ho již nic nedrží. Tak je to. Ať ho potká cokoli, ať ho kritizují nebo se mu posmívají, ať si ho neváží. Pro něho to nemá cenu. Je na cestě ke slávě. Haleluja! Jeho oči hledí jen na Krista. Je na cestě. Nezajímá ho, co říká svět. Duch svatý je moc, pečeť, Utěšitel, Obhájce, znamení. Je to jistota, že vás Bůh přijal.

Mám ještě mnoho míst z Písma, nebudu však moci všemi se zabývat.

Když byl někdo naplněn Duchem svatým, je možné, že pronásledováním a jinými věcmi nastane reakce. Ale on to nemůže ztratit, zůstává synem Božím. Vždycky jím bude, neboť je navždy zapečetěn. Až ke dni vašeho vykoupení. Tak je to. Tak to říká Bible.

Učedníci byli bití a zesměšňováni, posmívali se jim, ale drželi spolu. Otevřeme si v Bibli Sk. 4 a podívejme se, co se dělo. Toto platí vám, kteří jste to přijali. Petr a Jan byli voláni k odpovědnosti za uzdravení chromého u dveří chrámových. Kdo z vás si na to vzpomíná? Ten člověk byl od narození chromý. Petr šel kolem a ten muž od něho očekával milodar. Petr dokázal, že je Duchem svatým naplněný kazatel, peníze však neměl. Řekl: „Nemám zlato ani stříbro.“ Ale o to se nestaral. On mířil k nebesům.

Přál bych si, abychom měli čas se zhloubat do této myšlenky. Petrova opora byla v nebesích. Byl klidný, utěšený. Měl Ducha, měl moc, šel kolem a řekl: „*Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám.*“

Ten muž se mohl zeptat: „Co máš?“ „Mám víru. Mám v srdci něco, co začalo asi před 10 dny. Byli jsme na vrchní síni a náhle splnil Bůh zaslíbení, které dal. Chodil jsem s Ježíšem Kristem 3 a 1/2 roku. Rybařil jsem s Ním a byl jsem s Ním při různých příležitostech. Viděl jsem, jak uzdravoval nemocné.“ ON řekl: „*Otec je ve Mně, ale až od vás odejdu, bude ve vás.*“

Tomu hned nemohl porozumět. Možná, že řekl: „Neočekávám, že tomu budeš hned rozumět. I když tomu nerozumíš, přesto to prostě přijmi. Ani já tomu ještě nerozumím, – a neříkejte, že všemu rozumíte, když to tak není. Nemohu tomu rozumět, neumím to vysvětlit. Jediné, co vím, je, že to mám.“ Vědecky to není dokazatelné. Ovšem můžeme to.

Podívejte se na světlo. Když Benjamin Franklin pochopil užití elektřiny, řekl: „Pochopil jsem to.“ Nedokázal vysvětlit, co má, ale měl to. Chtěl bych, aby mi dnes večer někdo vysvětlil, co je elektřina. Nevědí, co to je, ale máme ji. Nikdo nemůže elektřinu prozkoumat. Můžeme ji různě využívat k výrobě světla, všelijakým způsobem k mnohým účelům. Generátory vyrobí dvě části a ty se potom sbíhají. Tolik o tom víme. Poskytuje světlo a sílu – pohon.

Tak je to s Duchem svatým, když jej přijmete. Jedna část jste vy, druhá je Bůh. Když nastane toto spojení, něco se s vámi stane. Světlo zazáří a moc bude zjevena. Nedovedete to vysvětlit, ani nemůžete vědět, co to je, ale víte, že jste to přijali. To je jisté. Je to pro vás. Patří vám to. Je to jistota. Je to sám v sobě důkaz, že je to světlo.

Nyní dávejte pozor! Nemůžete to vysvětlit. I v případě Petra a Jana bylo řečeno ve Sk. 4, 13: *Tě jsou neškolení, prostí lidé.* Byly to uvolněné šrouby, jak řekl ten Němec, o němž jsme se předtím zmínili. Oba ti učedníci byli neučení, neměli školy, ale bývali s Ježíšem, tesařem a rybařem. Vědělo se to o nich, protože konali stejné skutky jako On.

To všechno působí Duch svatý. Ježíš živý v neučeném rybaři, v tesaři nebo cokoli jsme, neučení kazatelé a pod. Jsou to lidé, kteří ve věcech světa nemají smělé plány. Ježíš si v nich dělá příbytek. Duch Boží, pečeť Boží, Utěšitel. Takoví lidé se nestarají o to, aby požívali vážnosti. Jediné, co chtějí, je Bůh.

Když Bůh za časů Mojžíše stanovil pořádek, zvolil kmen Lévi a udělal z nich kněze. Ostatních 11 kmenů je mělo podporovat dáváním desátků. Když měli 10 košů jablek, patřil jeden Levitům. Když sčítali stáda, každé desáté dobytče patřilo Levitům. Levité z toho, co dostali, dávali desátek Pánu. Přinášeli různé oběti a také obětí obracení. (3. Moj. 8, 27-29) Dávali Pánu desátek.

Bůh jim řekl skrze Mojžíše: „*JÁ jsem váš dědický podíl.*“ Tím je Duch svatý pro Církev v tomto čase. Stříbro a zlato nemám, ale uspokojující podíl. Haleluja! Co

se týká vzdělání, mohu číst právě tuto Knihu. Ale mám uspokojující podíl. To mi stačí. Nemám akademická nebo teologická vyznamenání, ale mám jedno, uspokojující podíl. To je to, o co mi jde. To je díl, který vám Bůh určil. Všechno staré zahodte! Ctižádost, a cokoli to je. Vyjděte z toho a přijměte uspokojující podíl Boží. Neboť časné věci, které máte zde na zemi, zde zanecháte. Ale máte-li uspokojující podíl Boží, ten jistě vezmete s sebou nahoru. V tomto čase se lidé dávají pojistit na život, ale my chceme uspokojující podíl Boží. Chceme být vzati vzhůru, ne být pohřbeni.

Když se Petr a Jan vrátili od výslechu, nešli zpátky ke knězi, ke starým formálním věcem, ale ke stejně smýšlejícím. Nestěžovali si a nenařikali: „Vidíte, co nám udělali!“ Ale těšili se z toho, že směli trpět.“ Když jim vyhrožovali: „Jméno Ježíš ani nevyslovujte, v tom jménu nesmíte křtít,“ nedbali toho. To jsem řekl úmyslně. Ale vidíte, vyhrožovali jim pro případ, že by zase kázali v Ježíšově jménu.

To byla vážná pohružka. Šli k bratrům, kteří byli shromáždění. Ó, tak to mělo být. V jednomyslnosti je síla. V jednotě je síla. Řekli si: „Půjdeme k bratrům, abychom viděli, co se dá dělat.“

Přišli k nim a vyprávěli jim, co zažili a co jim kněží a starší řekli. Když to všichni slyšeli, jednomyslně pozdvihli hlas k Bohu a řekli:

„Pane, Ty jsi Bůh, který jsi nebe i zemi i moře učinil a všechno, co je v nich, který jsi skrze ústa Davidova, služebníka Svého řekl...“ (Sk. 4, 23-25). Oni byli vykoupeni, naplněni Duchem svatým. Měli věčný život. Nestěžovali si. Neřikali: „Pane, proč se nám to přihodilo? Proč se nám posmívají?“ Což není psáno: *„Všichni, kteří chtějí být pobožně živi v Kristu Ježíši, musí strpět pronásledování.“*

Představený vám může říci: „Jestliže vás nachytám, až budete někde o těch věcech mluvit, pak...“

Nestojí psáno, že pro Jeho jméno budeme trpět a budeme vydáváni na soud? Ale nemusíme se starat, co bychom měli mluvit, nejsme to my, kteří budeme mluvit, je to Duch svatý, který ve vás přebývá, ten bude mluvit. Tak je to. Nedělejte si tedy starosti o to, co byste mluvili.

„Pane, Ty jsi řekl skrze ústa Davida, služebníka Svého, proč se bouřili národové a lidé myslili daremné věci? Postavili se králové zemští a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému Jeho. Právě se jistě sešli proti svatému Synu Tvému Ježíšovi, kterého jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát s pohany a lidem izraelským, aby učinili to, co ruka Tvá a rada Tvá předuložila, aby se stalo.“

Pane, oni dělají jen to, co jsi řekl. V Bibli stojí psáno: *„V posledních dnech povstanou posměvači, pyšní, rozkoši milovníci více nežli Boha, utrhači, nestřední, neukojitelní, kterým nic milo není, zrádci, lehkovážní, mající způsob pobožnosti, ale moc její zapírající. Táci lidé nikdy*

nepřijali moc Ducha svatého. Mají způsob pobožnosti, zapírají ale její moc. Od takových se odvracejte. “ – neboť Duch svatý je moc.

A Pane, pohled' na jejich pohrůžky, dejž služebníkům Tvým mluvit Slovo Tvé se vsí smělostí.

To se mi velice líbí. Všechna nestatečnost musí zmizet, abychom Tvé Slovo mohli svobodně kázat.

Vztáhni při tom ruku k uzdravování a dej, aby se děly divy a znamení skrze jméno Tvého Syna Ježíše.

Démoni neumírají, ale rádí, avšak Duch svatý se osvědčuje živým. „...vztáhni ruku Svou k uzdravování a k činění znamení a zázraků.“ Vidíte přece, proti čemu bojuji. Dnes dělají totéž, co tenkrát, ale nic jim to nebude platné.

A když se takto modlili, zatřásl se to místo, kde byli shromáždění a všichni byli naplněni Duchem svatým a mluvili Slovo Boží směle.

Shromáždili se a přijali zaslíbení. Skrze Ducha svatého přijali zaslíbení. Duch svatý vám dodá odvahu, dá vám útěchu, zapečetí vás a bude vám znamením.

Když Filip byl v Samaří, velice se tam radovali pro mocná uzdravování, která se tam stala. Byli tam křtěni na jméno Pána Ježíše Krista. Potom přišli Petr a Jan z Jeruzaléma, vkládali na ně ruce a oni přijali Ducha svatého.

Mezi pohany byl muž jménem Kornelius. Byl zbožný a bohabojný s celým domem. Činil mnoho dobrých skutků a modlil se neustále k Bohu. Byl to dobrý člověk, bál se Boha, jako ti z těch různých církví. Přišel den, kdy mu Bůh připravil pozeňnané shromáždění. Měl svého kazatele, kterému to oznámil. Ve vidění bylo Korneliovi ukázáno, že má poslat do Joppe pro Šimona příjmením Petr, jenž byl na návštěvě u Šimona koželuha a ten mu poví, co by měl dělat.

„I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius a padna k jeho nohám, klaněl se mu. Ale Petr ho pozdvihl a řekl: ‘Vstaň, i já jsem člověk.’

A zatímco Petr ještě mluvil, (možná, i on mluvil právě o tom, že Bůh zaslíbil vylítí Ducha svatého) naplnil Duch svatý všechny.“

„Žid jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž učený, který byl velmi dobře obeznalý v Písmu svatém, přišel do Efezu. Byl počátečně vyučen cestě Páně a byl vroucího ducha, mluvil a učil věcem, které jsou Páně, znaje toliko křest Janův.“

O Ježíšovi slyšel a byl přesvědčen, že je to Mesiáš. Veřejně svou víru v Ježíše Krista Syna Božího vyznal. Byl to pravý baptista. Vystoupil a vyznal svou víru v Ježíše Krista veřejně. Udělal to tak, protože Bůh ho povolal do Své služby. Bůh vždy mluví k upřímnému srdci.

Žil tam muž, který dělal stany jménem Akvilla a jeho žena Priscilla. Byli to Pavlovi přátelé. Jeho službou se jim dostalo poučení a přijali Ducha svatého. Slyšeli kázat Apolla, muže s upřímným srdcem.

Vý víte, že věřím, že slyšeli pravdu.

Po bohoslužbě ho pozvali k sobě a důkladněji mu vypravovali o cestě Boží. Jistě mu řekli, jak jasně Slovo Boží učí.

Pavel byl ve vězení (špatné místo pro moderního kazatele), ale Pán měl pro něj úkol. Zemětřesením byly základy vězení otřeseny. Strážný se svým domem uvěřil a Pavel je pokřtil na jméno Ježíše a šel pak svou cestou. Předtím vyhnal nečistého ducha z děvčete, které předpovídáním budoucích věcí přinášelo veliký užitek svým pánům. Pavel to odhalil a byl proto uvězněn, a Pán otrásl žalářem, neboť tam měl jistý počet lidí, kteří měli slyšet pravdu. Ať děláte cokoli, Slovo Boží spoutat nemůžete. Ne, nejde to.

Potom přišel tam, kde byli Apollo, Akvilla a Priscilla. Když něco snědli, šli do shromáždění. Pavel se posadil a poslouchal, co bylo kázáno. Byl by mohl říci, to je dobré, co kážeš, ale k tomu patří ještě více. Doktore Apollo, je zde otázka: „*Přijal jsi Ducha svatého potom, co jsi uvěřil?*“

Ve Sk. 19 učedníci na tuto otázku odpověděli: „*Ba, aniž jsme slyšeli, jestli je již Duch svatý zde.*“

Zeptal se jich: „*Jak jste byli pokřtěni?*“

Odpověděli: „*Křtem Janovým.*“

On jim odpověděl: „*Jan zajisté křtil jen křtem pokání a přikázal lidu, aby věřili v Ježíše Krista.*“

Když to slyšeli, byli pokřtěni ještě jednou na jméno Ježíše Krista. Pavel na ně vkládal ruce. Duch svatý na ně sestoupil, i mluvili jazyky a prorokovali.

Nuže, jaký je tedy postup? Ještě něco bych vám chtěl říci, dříve nežli skončím. Víte, co je Duch svatý! Podívejme se ještě jednou do Kor. 12 a tím pro dnešní večer budeme končit. Kdo z vás věří Pavlovi učení? Zajisté, on řekl v Gal. 1, 8:

„*I kdybychom my, anebo anděl s nebe vám kázal jiné evangelium, než jsme vám kázali, prokletý buď.*“

To se týká i kazatele. I kdyby přišel anděl s nebe a učil jinak, prokletý buď. S tím nemějte nic společného. Kdo z vás ví, že musíme být v Kristu, abychom měli podíl na prvním vzkříšení, neboť je to Jeho Tělo, jemuž Bůh zaslíbil, že je vzkřísí? Není jiné cesty, jiné možnosti. Nejste-li v Kristu, můžete říkat: „*Ano, věřím v Něho, že je Syn Boží.*“ To je dobře, bratře, jsem ochoten ti podat ruku, když tomu věříš. Jiní říkají: „*Věřím v Něho a vyznávám, že je mým Spasitelem.*“ To je dobře, ale ještě nejste v Něm. Říkáte: „*Kazatel mne přivítal, vyznal jsem své hříchy.*“ To ještě není ono. To ještě neznamená, že jste v Něm.

Dávejte pozor, co řekl Pavel, jak se dostaneme do Krista, jak zažijeme obřizku, právě tak, jako Abraham přijal znamení. Poslouchejte nyní pozorně, z 1. Kor. 12, 12-13:

„Nebo jako jedno tělo jest a má mnoho údů, ale všichni ti jednoho těla údové, mnozí jsou, jedno tělo jsou: tak i Kristus. Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, nebo svobodní, a všichni v jeden duch zapojeni jsme.“

Tělo Kristovo je jednota v Duchu, v němž každý úd od letnic až dosud pije z téhož pramene. Je to tentýž Duch svatý, který přináší stejné výsledky. Jak se to děje u nás? Duchem. To jsou otevřené dveře Boží, Duch svatý. Je to znamení, pečeť, Utěšitel, Obhájce. Je to jistota, odpočínutí, pokoj, uzdravení, život. Jsou to Boží otevřené dveře ke všem těmto věcem. Jsou to Boží dveře otevřené Kristem, jež Bůh vzkřísil z mrtvých a dokázal to. I všechny, kteří v Kristu zemřeli, Bůh s Ním přivede při prvním vzkříšení.

„Nezarmucujte Ducha svatého, jímž jste zapečetěni v Kristu ke dni vašeho vykoupení.“

Kdo z vás tomu věří? Co je Kristus? Co je Duch svatý? Není to něco, čemu se lidé smějí, pakli přece, jistě to nejsou věřící. Přál bych si, míti více času, abych vám ukázal, co to přinese nevěřícím. Jen letmo se toho dotknu. To, čemu se smějí, je pro ně pastí, bude jim to kamenem, o který se klopýtá, bude to smrt. Znamená to, být věčně odloučen od Boha. Nechci přemýšlet o tom, co to je pro nevěřícího. Vzpomeňte si, tentýž dešť, kterému se lidé posmívali, zachránil Noéma a jeho rodinu. Tentýž Duch svatý, ze kterého si lidé dělají blázný a říkají: „To je bláznovství“ a označují věřící za šílence nebo že mají uvolněné šrouby, vezme Církev vtržením v posledních dnech nahoru a nevěřícím přinese odsouzení. Tak je to. To vše se stane skrze Ducha svatého.

Dovolte mi, abych vám z upřímnosti řekl: „*Blahoslavení, kteří lační a žízň, neboť oni nasyceni budou.*“ Zítřej večer promluvíme o tom, co působí, když přijde.

Kolik je vás zde, kteří byste chtěli přijmout Ducha svatého? Chcete, aby se za vás někdo modlil, abyste spatřili světlo? Zítřej večer promluvíme o tom: „Co On působí“, a příští večer: „Jak jej přijmeme“. Potom svoláme lidi a poučíme je a zůstaneme s nimi, i kdyby to mělo trvat přes vánoční svátky, dokud Duch svatý nesestoupí. Budeme to pozorovat věčně z biblického hlediska. Přijmeme to tím způsobem, jak to Bůh zaslíbil a jak se to stalo na počátku. Tak to chceme udělat. Nezajímá nás, co o tom říká někdo jiný. Slovo Boží má v našem srdci absolutní přednost. Chtěl bych to, co Bůh pro mne připravil. Je-li pro mne ještě něco připraveno, otevři nebe, Pane, mé srdce je pro to otevřené. Kdo z vás by Jej chtěl přijmout? Zvedněte ruce. Tím říkáte: „Modli se za mne.“ Zatímco máte své ruce nahore, budeme se modlit. Nebeský Otče, učil jsem dlouho, Duch svatý je zde.

Ruce jsou nyní zvednuté. Oni vědí, oč jde. Poznali, co pro ně znamená Duch svatý. Modlím se, ó Bože, aby dříve, nežli toto shromáždění bude skončeno, se mohla zdvihnout každá ruka znovu, aby tím dosvědčili, že Jej přijali. Dej to, Pane. Zítřejší Písmem doložit, že bez toho nemohou mít podíl na vzetí. Modlím se tedy Otče, dej jim velký hlad a žízeň, aby mohli být naplněni. Předávám Ti je, Otče, dej tato požehnání, prosíme Tě o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Miluji Ježí, miluji Ježí,
neboť On miloval dříve mne
a vykoupil mou spásu na Golgatě.*

Nežli budeme zpívat ještě jednou, chtěl bych říci, že v pátek bych se chtěl sejít s kazateli zde, v této místnosti, před zahájením bohoslužby.

Vidíte, že se snažím ukázat, co to je, jak se tomu přiblížíte a co očekáváme. Do ničeho slepě nevcházíte. Proto jsem dnes večer ještě váhal. Chtěl bych, abyste mi dobře rozuměli. Je to zaslíbení, pečeť, Utěšitel a mnoho jiného. Zítřejší večer a pozítří si o tom pohovoříme a budeme čekat tak dlouho, až se to stane. Ať to trvá jakkoli dlouho. Vytrváme. Očistěte svá srdce, neboť nečisté srdce On nenaplní. Dejte všechno do pořádku! Buďte připraveni a On to udělá.

Miluji Ježí, miluji Ježí

Já Ho miluji.

*Neboť On miloval dříve mne
a vykoupil mou spásu na Golgatě.*